

קמ:

כל הבשר פרק שמיני חולין

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

כא מ"י פ"י מה"ל
מחלטה אסורות ה"ל
יז סמך לחין קמח טו"ט
י"ד ס"י 5 ספיק 6:
ס"ב ב מ"י פ"י ס"ב ל"ו
סמך לחין קמח טו"ט
ס"ט ס"י ט"ב ס"ב לא ספיק
ק:
ס"ג ג ע"י מ"ש ה"ר"ף
ד ה"ה"ל נגזר קמח
חורה וכן ספיק ה"ר"ף פ"ט
ס"ט הלכה טו"ט ע"ש וסמך
לחין קמח ומו"ש י"ד ס"י
טו ספיק ט:
ס"ד ד ה"ה"ל ס"ט הלכה י"ג
סמך טו ספיק י"ד
ס"ה 5 ספיק 6:

(א) ושמע ל' וי"ג
(ב) ומספיק פ"ח ה"ג
(ג) ומספיק פ"ח ה"ג
(ד) נ"א או נ"ב לקדריה
(ה) ו"י פ"ח מ"ק י"ד ד"ה
סור"ל (ו) ושמע ל' וי"ג
(ז) ופ"ל מ"ג (ח) ג"ל קרית
הוא וע"מ. (ט) מ"למח"ה
לע"ל ס"ב. (י) ו"י כ"י
ס"ד ד"ה ו"ש ג"ל
ל"ך. (כ) ג"ל הבשר נמס
נחלב מה"ר.

הגהות הב"ח

(א) ג"י הא קמ"ל דלא
כע"ן ש"י וע"ב ר"ב ע"י
כ"י: (ב) ה"ש ד"ה הא
מ"ל ל"ך להחיל אבל מ"ל
ל"ל ו"י ו"ה דקמ"ר ר"ב דא"ן:
(ג) ד"ה הא ו"י א"ש י"ד
בה נחמ"ק טעם נקדריה:

אינו עובר ע"יו וכו'. פירש בקונטרס דמותר א"ס בשלו משום
דחלב שמוטה דרבנן הוא והאי כיון דלכלע ולא פירש אפילו
איסורא דרבנן ליכא משמע שרואה להעמיד טולה שמעמחא דחלב
לזלי דאי לקדריה אמאי מותר הא יכא חלב וזמר ונבלע וכן פירש לקמן

אמר רב אינו עובר עליו. מדאורייתא ומותר לכתחלה באכילה א"ס
בשלו ולא אמרינן אסור מיהא מדרבנן דהא אפילו נקח ממנו וילא
אמרינן לקמן (דף ק"ה). חלב שמוטה מדרבנן הוא והאי כיון דמונבלע
ולא פירש אפי' איסור דרבנן ליכא: דהפס מיעבר הוא דלא עבר.

אמר רבי זירא אמר רב אינו עובר עליו ומותר
והא אגן תגן אינו עובר עליו מיעבר הוא דלא
עבר הא איסורא איכא ברין הוא דאיסורא
נמי ליכא ואידי דב"עא למיתנא סיפא הלב
קודרו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר
עליו החם מיעבר הוא דלא עבר הא איסורא
איכא תנא נמי רישא אינו עובר עליו לימא
מסייע ליה ה"החלב קודרו ומוציא את חלבו
לא קרעו אינו עובר עליו הלב קודרו ומוציא
את דמו לא קרעו בקרעו לאחר בשולו ומותר
לב הוא דב"ע קרעיה אבל כחל לא בעי קרעיה
לא סגי ליה בקרעיה ולימא דאמרי א"ר זירא
אמר רב אינו עובר עליו ואסור לימא מסייע
ליה אינו עובר עליו מיעבר הוא דלא עבר הא
איסורא איכא ברין הוא דאיסורא נמי ליכא
ואידי דב"עא למיתנא סיפא הלב קודרו ומוציא
את דמו לא קרעו אינו עובר עליו דהתם
מיעבר הוא דלא עבר הא איסורא איכא תנא
נמי רישא אינו עובר עליו ת"ש החלב קודרו
ומוציא את חלבו לא קרעו אינו עובר עליו
הלב קודרו ומוציא את דמו לא קרעו קודרו
לאחר בשולו ומותר לב הוא דב"ע קרעיה
אבל כחל לא בעי קרעיה דלמא לב הוא
דסגי ליה בקרעיה אבל כחל לא סגי ליה
בקרעיה תניא כלישנא קמא דרב ה"החלב
שבשלו בחלבו מותר ק"ב שכלשה בחלבה
אסור ומה הפרש בין זה לזה זה כגוס במעיו
וזה אין כגוס במעיו כיצד קודרו אמר רב
יהודה קודרו שתי וערב וטחו בכוחל א"ל ר'
אלעזר לשמעיה קרע לי ואנא איכול מאי
קמ"ל מתניתין היא דהא קמ"ל דלא בעינן שתי
(א) וערב וטחו בכוחל ויאמרה ליה ילתא לרב
נחמן מכדי כל דאסר לן רחמנא שרא לן
כוותיה אסר לן דמא שרא לן כבדא גדה דם
טוהר חלב בהמה חלב חיה חזיר מוחא
דשיבוטא גירוחא לישנא דכוורא אשת איש
גרושה בחיי בעלה אשת אח יבמה כותית
יפת תאר בעינן למיכל בשרא בחלבא אמר
להו רב נחמן למבתי וזיקו לה כחלי והאגן
תגן קודרו ההוא לקדריה והא קתני שבשלו

דיעבר אין לכתחלה לא ה"ה דאפי' לכתחלה וואידי דקא בעי למיתנא סיפא קבה
שבשלה

פירש
משום דשיע ולא כלע אפילו לקדריה או לזלי משום דכונשו כן פולטו כמסקנא דפסחים (דף ע"ד): אבל כחל לא סגי ליה בקרעיה אפילו לזלי
משום דכונשו כן פולטו לא ש"ך בשאר איסורים אלא נדס לחודיה: ג"ה דם טוהר. כסלוק של פרשת פרה יסד ר' אלעזר הקליר מן
הדס טחול הדס טמומאח נדה (אשה) טהרת בחלי אשה ומאשא איש יפת חואר לאיש וכנגד כותית לא פירש והכל עשה ע"פ הירושלמי:
ז"יין א"ה כח"י. פירש בערוך כמו זיקס מלאים ודמי לוויקני דלרמזי כ"פ' שני דמסקת ע"ז (דף ע"ג): כלומר נפשוין וכן הכא כחל כמו
נוד נפוח מלא חלב ולא נקרע ובקונטרס פירש שפדו מנו לה כחל כשפוד: ה"הוא א"קדריה. פירש בקונטרס דרב נחמן ס"ל כלישנא
בתרא דרב זכרייהא מוקי לה לזלי כדכתיב וישלו (אח) הפסקה דבברי הימים ואין זה דוחק דה"י מוקמינן כ"פ' כיצד לזלין (פסחים דף ע"ג). קודרו
לאחר בשולו היינו אחר ליימו ואינו רואה לומר דסבד לגמרי כלישנא בתרא דהא מיקל טפי אפילו מלישנא קמא דשרי אפילו לכתחלה אלא בפירוש
דמתניין סבד כלישנא בתרא דכיון דשרי רב נחמן לזלי לכתחלה בלא קרעיה א"כ הא דקתני קודרו היינו לקדריה דקאמר הכא וכי קתני לא
קרעו אינו עובר עליו ע"כ אינו עובר עליו ואסור כיון דמירי לקדריה ורבינו תם פירש דהא דל"ך קרעיה שמי ועבר וטחו כותית
לקדריה היינו קדריה עם נשר דלקדריה משמע עם נשר דמתנא א"ס (א) נותן טעם נקדריה אכל לקדריה בלא נשר או לזלי שרי
לכתחלה בקרעיה קמא וטעמא דהתמירו זה עם הבשר לפי דטעם ה"החלב נכנס בבשר ומשתנה טעם הבשר ויש בו טעם בשר בחלב
ולכן גזרו חכמים וכשאין הבשר עם החלב נקדריה אף על פי שלא קרעו שמי ועבר כיון שקרעו קמא לכתחלה מותר
לזלי